

WITAM SERDECZNIE CHCIAŁABYM PAŃSTWA ZAINTERESOWAĆ PONIŻSZYM TEMATEM - PEDAGOG SZKOLNY

Pozytywna Dyscyplina jest klasyczną metodą wychowawczą rozwijaną **od 30 lat**. Jej korzenie sięgają psychologii indywidualnej austriackiego **psychoterapeuty Alfreda Adlera**, który jako jeden z pierwszych zainteresował się jednostką w szerszym kontekście społecznym i uważał, że wszyscy ludzie mają jedno podstawowe pragnienie: **chcą czuć, że przynależą i że są ważni**.

Pomaga rodzicom:

- zrozumieć swoje dzieci
- wspierać ich naturalny potencjał
- wychowywać je na mądrych, pewnych siebie, odpowiedzialnych i wrażliwych dorosłych
- skutecznie radzić sobie z codziennymi trudnościami, takimi jak ubieranie się, wychodzenie z domu, sprząatanie, mycie zębów i tym podobne.

5 Fundamentalnych Zasad Pozytywnej Dyscypliny

1. Pomaga dzieciom poczuć łączność i przynależność, pomaga im poczuć, że są ważne w rodzinie i społeczności.
2. Jest jednocześnie pełna szacunku i wymagająca: miękka i zdecydowana w tym samym czasie, czyli twarda dla problemu i miękka dla osoby.
3. Jest skuteczna długofalowo: bierze pod uwagę to, co dziecko myśli, czuje, czego się uczy i jakie podejmuje decyzje o sobie samym i o swoim świecie i jak decyduje się postępować w przyszłości, aby przetrwać i odnosić sukcesy.
4. Uczy ważnych umiejętności społecznych i życiowych: szacunku, dbania o innych, rozwiązywania problemów, współpracy oraz umiejętności wnoszenia wkładu i bycia pożytecznym w domu, przedszkolu, szkole i większej społeczności.
5. Zaprasza dzieci do odkrywania, jak bardzo są zdolne i kompetentne. Zachęca je do konstruktywnego używania swojej osobistej siły i autonomii.
6. Pozytywna Dyscyplina dostarcza rodzicom gotowych narzędzi i technik do pracy nad sobą i do pracy z dzieckiem.

POZYTYWNA DYSZYPLINA została stworzona, aby kształcić młodych ludzi do bycia odpowiedzialnymi, pełnymi szacunku i zaradności członkami społeczeństwa.

Metoda ta uczy ważnych umiejętności społecznych i życiowych w zachęcający dla dzieci i dorosłych, pełen szacunku sposób (w tym rodziców, nauczycieli, opiekunów dziennych, pracowników etc.). Jest oparta o najlepiej sprzedającą się i niezwykle popularną od 30 lat i ciągle aktualizowaną **książkę „Pozytywna Dyscyplina” autorstwa dr Jane Nelsen i współautorów Lynn Lott, Cheryl Erwin i innych.**

Najnowsze badania mówią, że dzieci od chwili narodzin są „zaprogramowane” na szukanie łączności z innymi. Dzieci, które czują więź ze swoją społecznością, rodziną i szkołą wykazują mniej skłonności do nieadekwatnych zachowań i złego zachowania. **Aby odnosić sukcesy, będąc członkiem swojej społeczności, dzieci muszą nauczyć się niezbędnych umiejętności społecznych i życiowych.**

Narzędzia i koncepcje, które obejmuje Pozytywna Dyscyplina to:

- **Wzajemny szacunek.** Dorośli modelują szacunek do swoich potrzeb i wymagań sytuacji, będąc wymagającymi wobec dziecka, pozostając jednocześnie życzliwymi i pełnymi szacunku dla potrzeb dziecka.
- **Identyfikacja przekonań stojących za zachowaniami.** Za każdym zachowaniem dziecka kryje się pewne przekonanie, często błędne. Skuteczna reakcja na nieodpowiednie zachowanie dziecka możliwa jest właśnie dzięki zrozumieniu, powodów, dla których dzieci robią to, co robią. Próba zmiany samego zachowania bez zmiany przekonań skazana jest na niepowodzenie.
- **Efektywna komunikacja i umiejętności rozwiązywania problemów**
- **Dyscyplina**, która uczy (i nie jest ani zbyt pobłażliwa, ani zbyt każąca).
- **Koncentracja na poszukiwaniu rozwiązań**, a nie na karaniu.
- **Stosowanie zachęcania** (zamiast pochwały). Zachęcanie zauważa wysiłek włożony w działanie i osiągnięcie postępów, a nie wyłącznie sukcesy. Zachęta buduje trwałe poczucie własnej wartości i sprawczości.

Dyscyplina...czyli co?

Większość modeli dyscypliny praktykowanych dziś w domach i szkołach opiera się na karach i nagrodach. Pozytywna Dyscyplina opiera się na modelu adlerowskim, polegającym na eliminowaniu wszystkich kar i nagród na rzecz zachęty, która zaspokaja podstawowe potrzeby dzieci, by mogły mieć poczucie przynależności i znaczenia. Naszym zadaniem jest im pomóc to osiągnąć w społecznie użyteczny sposób.

Zaczynamy od zrozumienia i zajęcia się błędnymi przekonaniami dzieci. Zachowanie dziecka, takie jak wierzchołek góry lodowej poniżej, jest tym, co widzisz. Jednak ukryta podstawa góry lodowej (znacznie większa niż wierzchołek) reprezentuje wiarę kryjącą się za zachowaniem oraz najgłębszą potrzebę przynależności i znaczenia dziecka. Większość programów rodzicielskich i nauczycielskich dotyczy tylko zachowania. Pozytywna dyscyplina dotyczy zarówno zachowania, jak i przekonania, które za tym zachowaniem stoi.

Kiedy dzieci zachowują się źle, zwykle mają błędne przekonanie, jak zdobyć poczucie przynależności. Wiara generuje to, co rodzice nazywają niewłaściwym zachowaniem. Większość dorosłych reaguje na zachowanie karą (wina, wstyd lub ból). To tylko potwierdza przekonanie dziecka, że on lub ona nie przynależy, tworząc błędne koło.

Alfred Adler i Rudolf Dreikurs nauczali, że źle zachowujące się dziecko jest dzieckiem zniechęconym. Zniechęcenie wynika z przekonania „nie przynależę”. W większości przypadków jest to szokujące dla dorosłych. Zastanawiają się: „Jak moje dziecko może uwierzyć, że nie jest ważne? Jak mogła nie wiedzieć, jak bardzo ją kocham? To nie ma sensu.” Albo „Jak moi uczniowie mogą myśleć, że mi nie zależy? Że nie są ważni? Aha! Wkroczyłeś teraz w sferę jednej z największych tajemnic życia. Jak i dlaczego dzieci kształtują swoje przekonania – zwłaszcza gdy nie mają dla nas sensu? Dlatego tak ważne jest, aby wejść do świata dziecka, aby zrozumieć jego „prywatną logikę”. Wszyscy mamy swój unikalny sposób postrzegania świata, ale czasami dorośli zapominają, że ich dzieci postrzegają świat inaczej niż oni.

Kiedy dzieci czują się zniechęcone, kompensują to sobie poprzez szukanie nadmiernej uwagi, używania władzy, szukanie Zemsty lub poddawanie się. Kiedy to rozpoznamy, pomaga nam zrozumieć znaczenie korzystania z narzędzi zachęcających dzieci do poczucia więzi, wzmocnienia, szacunku i zachęty. Jeśli możemy pomóc zmienić zniechęconą wiarę leżącą u podstaw tego zachowania, bardziej prawdopodobne jest, że to zachowanie również się zmieni.

Na zakończenie jeden z ulubionych cytatów Jane Nelsen ” skąd w dorosłych ten szalony pomysł, że aby dzieci zaczęły zachowywać się lepiej, muszą najpierw się gorzej poczuć....”

Książki polecane rodzicom :

